

WILBUR

HET KONINGSGRAF

SMITEN

De geheimen
onthuld van een
vierduizend jaar oud graf

AVONTUUR

HET KONINGSGRAF

Ook verschenen van Wilbur Smith bij Xander Uitgevers:

Cirkel van het kwaad (2013)

Ballantyne-serie

Klauw van de valk (2014)

Furie van de valk (2014)

Triomf van de zon (2014)

Egypte-serie

Woestijngod (2014)

Vallei der koningen (2015)

Magiër (2015)

WILBUR SMITH

HET KONINGSGRAF

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *The Seventh Scroll*

Oorspronkelijke uitgever: Macmillan

Omslagontwerp: Mecob

Omslagbeeld: Trevillion Images/iStockphoto/Shutterstock.com

Auteursfoto: Francesco Guidicini

Copyright © 1995 Wilbur Smith

Copyright © 2015 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 0408 | NUR 330

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is voor mijn vrouw Mokhiniso,
het beste dat me ooit is overkomen*

De schemering kroop vanuit de woestijn dichterbij en wierp een paarse deken over de duinen. Als een dikke, fluwelen mantel dempte ze alle geluiden en hulde de avond in rust en kalmte.

Vanaf de plek waar ze stonden, de top van de duin, keken ze uit over de oase en het web van kleine dorpijjes eromheen. De gebouwen waren wit en hadden platte daken. De dadelpalmen staken erbovenuit en alleen de islamitische moskee en de Koptische kerk waren hoger. Deze bolwerken van geloof stonden aan weerszijden van het meer, tegenover elkaar.

Het water van het meer was duister. Een vlucht eenden scheerde snel over het oppervlak en landde met een kleine plons wit opspattend water dichtbij het riet.

De man en vrouw vormden een onwaarschijnlijk koppel. Hij was lang, met een kleine bochel. Zijn zilveren haar weerkaatste het laatste restje zonlicht. Zij was jong, begin dertig, slank, alert en levendig. Haar haar was dik en krullend en was met een klem samengebonden in haar nek.

‘We moeten gaan nu. Alia wacht op ons.’ Hij schonk haar een liefdevolle glimlach. Ze was zijn tweede vrouw. Toen zijn eerste vrouw overleed, dacht hij dat zij al het zonlicht met zich mee had genomen. Hij had niet verwacht dat hij in deze laatste fase van zijn leven nog gelukkig zou worden. Nu had hij haar en zijn werk. Hij was een gelukkig en tevreden man.

Plotseling stapte ze van hem weg en trok ze de klem uit haar haar. Ze schudde haar dikke, donkere lokken los en lachte. Het was een mooi geluid. Toen holde ze van de steile helling af. Haar lange rokken bolden rond haar wervelende, bruine, prachtig gevormde benen. Ze kon tot halverwege haar evenwicht bewaren, maar toen nam de zwaartekracht het over en rolde ze verder naar beneden.

Hij stond nog steeds bovenop de duin en lachte vertederd naar haar. Ze was soms echt nog een kind. Naar anderen toe gedroeg ze zich als een serieuze en chique vrouw. Hij wist niet hoe hij haar liever zag, maar hij hield hoe dan ook van haar, in welke bui ze ook was. Ze kwam onderaan de duin rollend tot stilstand en ging zitten. Ze lachte nog steeds en schudde het zand uit haar haar.

‘Jouw beurt!’ riep ze naar hem. Hij liep kalm naar beneden. Ouderdom had zijn spieren stijf gemaakt, hij moest moeite doen om zijn evenwicht te bewaren. Toen hij onderaan de duin was, trok hij haar overeind. Hij kuste haar niet, al was de verleiding om het wel te doen groot. Het was in de Arabische wereld niet gepast om in het openbaar je genegenheid te tonen, zelfs niet aan een beminde echtgenote.

Ze trok haar kleding recht en bond haar haar weer vast. Samen liepen ze naar het dorp. Ze liepen langs de rietbedden van de oase en over gammele bruggetjes over de irrigatiekanalen. De boeren die terugkwamen van hun werk in de velden, begroetten de man met ontzag.

‘*Salaam aleikum, Doktari!* Vrede zij met u, doctor.’

Ze hadden respect voor alle geleerden, maar in het bijzonder voor hem, omdat hij al die jaren zo vriendelijk was geweest voor de boeren en hun gezinnen. Velen van hen hadden ook nog voor zijn vader gewerkt. Ze maakten er geen probleem van dat zij moslim waren en hij christen was.

Toen ze aankwamen bij de villa, werden ze door de oude huishoudster Alia begroet met gemopper. ‘U bent te laat. U bent altijd te laat. Waarom houdt u geen normale tijden aan, zoals alle fatsoenlijke mensen doen? We hebben een reputatie hoog te houden.’

‘U hebt gelijk, moedertje,’ plaagde hij haar. ‘Wat zouden we zonder u moeten?’ Hij stuurde haar weg, terwijl ze nog steeds mopperde en boos keek om te verbergen hoeveel ze eigenlijk van hem hield en hoe bezorgd ze was.

Ze aten samen op het terras. Een eenvoudige maaltijd van dadels, olijven, brood en geitenkaas. Het was al donker toen ze klaar waren, maar de woestijnsterren schitterden als kaarsen.

‘Royan, mijn bloem.’ Hij legde zijn hand op de hare. ‘We moeten aan het werk.’ Hij stond op van de tafel en ging haar voor naar zijn studeerkamer, die op het terras uitkwam.

Royan Al Simma liep rechtstreeks naar de grote, stalen kluis die tegen de achterste muur van de kamer stond. Ze draaide het combinatieslot open. De kluis viel uit de toon in deze kamer vol oude boeken, rollen, eeuwenoude beelden, kunstvoorwerpen en statige objecten die hij in de loop van zijn leven verzameld had.

Toen de zware, stalen deur openzwaaide, bleef Royan even staan. Ze voelde altijd een rilling van ontzag als ze dit eeuwenoude relikwie zag, ook al had ze het een paar uur geleden nog gezien.

‘De zevende rol,’ fluisterde ze, terwijl ze het voorwerp aanraakte. De rol was bijna vierduizend jaar oud en geschreven door een genie dat zijn tijd ver vooruit was geweest. Een man die millennia lang niets had voorgesteld, maar die ze nu had leren kennen en respecteren alsof het haar eigen echtgenoot was. Zijn woorden hadden eeuwigheidswaarde en spraken tot haar

vanuit het graf, vanuit paradijselijke velden, vanuit de aanwezigheid van de grote drie-eenheid Osiris, Isis en Horus, waarin hij zo oprecht had geloofd. Net zo oprecht als zij in een andere, recentere drie-eenheid geloofde.

Ze tilde de rol naar de lange tafel waaraan Duraid, haar man, al zat te werken. Hij keek op toen ze de rol op de tafel voor hem legde en even zag ze het mystieke gevoel in zijn ogen dat ze zelf ook altijd kreeg. Hij wilde altijd dat ze de rol op tafel legde, zelfs als ze hem niet echt nodig hadden. Het stond allemaal op foto's en microfilm. Maar het leek alsof hij de onzichtbare aanwezigheid van de eeuwenoude auteur dicht bij zich wilde hebben wanneer hij de teksten bestudeerde.

Hij schudde het gevoel van zich af en concentreerde zich op zijn rol van objectieve wetenschapper. 'Jouw ogen zijn beter dan die van mij, mijn bloem,' zei hij. 'Wat is dit voor karakter, denk je?'

Ze leunde over zijn schouder en bestudeerde het hiëroglief op de foto van de rol dat hij aanwees. Haar ogen gleden even over het karakter, voordat ze het vergrootglas uit Duraid's hand pakte en nog een keer keek.

'Het lijkt erop dat Taita ons weer een zelfverzonnen cryptogram voorschotelt, om ons te pesten.' Ze sprak over de oude man alsof hij een lieve, maar soms vermoeiende vriend was. Alsof hij nog steeds leefde en iemand was die af en toe een geintje met hen uithaalde.

'We zullen dus weer moeten puzzelen,' zei Duraid met overduidelijk genoeg. Hij hield van dit eeuwenoude spel. Het was zijn levenswerk.

Ze werkten door de nacht inviel. Op dit tijdstip leverden ze hun beste werk. Soms praatten ze Arabisch en soms Engels. Deze twee talen waren als één voor hen. Frans was hun derde gemeenschappelijke taal, maar die gebruikten ze minder vaak. Ze hadden allebei gestudeerd aan universiteiten in Engeland en de Verenigde Staten, ver van hun eigen Egypte. Royan hield van die uitdrukking: 'ons eigen Egypte'. Taita gebruikte het vaak in de rollen.

Ze voelde op veel manieren een wonderlijke verbondenheid met de oude Egyptenaar. Ze was tenslotte zijn directe afstammeling. Ze was een Koptische christen en stamde niet af van de Arabieren die Egypte nog maar zo kort geleden, minder dan veertien eeuwen, hadden veroverd. De Arabieren waren nieuwkomers in haar eigen Egypte, terwijl haar voorouders uit de tijd van de farao's en de grote piramiden stamden.

Om tien uur zette Royan koffie, die ze opwarmde op de houtskooloven die Alia voor hen had aangestoken, voordat ze naar haar eigen familie in het dorp was gegaan. Ze dronken het zoete, sterke brouwsel uit kleine kopjes die voor de helft gevuld waren met koffiedik. Terwijl ze nipten aan de hete drank, praatten ze met elkaar als oude vrienden. Royan zag Duraid ook zo, als een oude vriend. Ze leerde hem kennen toen ze met een doctoraat in de

archeologie terugkwam uit Engeland en ging werken bij het Departement voor Oudheden, waarvan hij directeur was.

Ze was zijn assistent geweest toen hij de graftombe in de Vallei der Koningen had geopend, de tombe van koningin Lostris die dateerde uit 1780 v.C.

Ze had zijn teleurstelling gedeeld toen ze erachter waren gekomen dat de tombe was geplunderd en dat alle schatten waren verdwenen. Het enige wat er nog over was gebleven, waren de fantastische schilderingen op de muren en de plafonds van de tombe.

Royan had zelf gewerkt aan de muur achter het voetstuk waar de sarcofaag ooit op had gestaan. Toen ze foto's aan het maken was van de schilderingen, was er een stuk pleister van de muur gevallen en werd er een nis zichtbaar met tien albasten potten. In elk van de potten zat een papyrusrol die was geschreven door Taita, de slaaf van de koningin.

Vanaf dat moment had het leven van haar en Duraid bijna alleen maar om deze stukken papyrus gedraaid. Ondanks het feit dat de rollen wat waren beschadigd en verweerd, verkeerden ze na vierduizend jaar in opmerkelijk goede staat.

De rollen vertelden een fascinerend verhaal over een volk dat werd aangevallen door een superieure vijand, bewapend met paarden en strijdwagens die voor de Egyptenaren van die tijd nog onbekend waren. Het volk van de Nijl werd verslagen door de hordes van Hyksos en sloeg noodgedwongen op de vlucht. Ze werden geleid door hun koningin Lostris, die van de tombe, en ze volgden de grote rivier naar het zuiden, bijna tot aan haar oorsprong in de onherbergzame bergen van het Ethiopische hoogland. Op die plek, tussen de grimmige bergen, had Lostris het gemummificeerde lichaam van haar echtgenoot farao Mamose, die gesneuveld was in de strijd tegen de Hyksos, laten begraven. Een lange tijd daarna had koningin Lostris haar volk naar het noorden teruggeleid, naar hun eigen Egypte. Inmiddels gewapend met strijdwagens met hun eigen paarden ervoor en in de Afrikaanse wildernis tot geharde krijgers omgevormd, waren ze over de watervallen van de grote rivier teruggekeerd om de confrontatie met de Hyksos opnieuw aan te gaan. Uiteindelijk versloegen ze de vijand en wisten ze de dubbele kroon van Boven- en Beneden-Egypte aan zijn greep te ontworstelen.

Het was een verhaal dat haar tot in het diepst van haar ziel raakte en dat haar, terwijl ze de geheimen van de hiërogliefen ontsluitte die de oude slaaf aan de papyrusrollen had toevertrouwd, steeds meer was gaan fascineren.

Jarenlang hadden ze, na hun dagelijkse routinewerk in het museum van Caïro, hier in de villa aan de rand van de oase avond aan avond gewerkt, maar uiteindelijk waren de tien rollen ontcijferd. Behalve dan de zevende rol. Deze rol bleef een groot raadsel omdat de schrijver er zo veel esoterisch

steno en zo veel duistere toespelingen in had verwerkt dat de tekst gewoonweg ondoordringend was geworden. Sommige van de symbolen die Taita gebruikte, waren ze geen van beiden ooit tegengekomen in de duizenden teksten die ze in hun leven hadden. Het was hun allebei duidelijk dat het niet Taita's bedoeling was geweest dat de rollen ooit door iemand anders dan zijn geliefde koningin gelezen zouden worden. Ze waren zijn laatste geschenk aan haar om naar het hiernamaals mee te nemen.

Ze hadden al hun kundigheid, verbeeldingskracht en vindingrijkheid moeten benutten, maar eindelijk naderden ze de afronding van hun taak. Er waren nog steeds gaten in de vertaling en op vele terreinen waren ze er nog steeds niet zeker van of ze de juiste betekenis hadden gevonden, maar ze hadden de structuur van het manuscript zodanig blootgelegd dat de inhoud ervan hun in grote lijnen duidelijk was.

Duraïd nipte van zijn koffie en schudde zijn hoofd, zoals hij al zo vaak had gedaan. 'Het maakt me bang,' zei hij. 'De verantwoordelijkheid. Wat moeten we doen met de kennis die we hebben verworven? Als die in de verkeerde handen zou vallen...' Hij nam nog een slokje en zuchtte voordat hij verder sprak. 'Zelfs als we ermee naar de juiste mensen gaan, is het nog maar de vraag of ze dit bijna vierduizend jaar oude materiaal zullen geloven.'

'Waarom moeten we er anderen bij betrekken?' vroeg Royan met een licht geïrriteerde klank in haar stem. 'Waarom kunnen we niet samen doen wat er gedaan moet worden?' Op momenten als deze waren de verschillen tussen hen het duidelijkst. Hij had de voorzichtigheid van iemand op leeftijd, zij de onstuimigheid van de jeugd.

'Je begrijpt het niet,' zei hij. Het irriteerde haar altijd wanneer hij dat zei, wanneer hij haar behandelde zoals de Arabieren hun vrouwen behandelde in hun volledig op mannen ingestelde wereld. Ze had de andere wereld gekend, waarin vrouwen het recht hadden opgeëist en gekregen om als gelijken te worden behandeld. Ze was een vrouw die tussen die werelden gevangen zat, tussen de westerse en de Arabische wereld.

Royans moeder was een Engelse die in de roerige tijd na de Tweede Wereldoorlog bij de Britse ambassade in Caïro had gewerkt. Ze had Royans vader, een jonge officier van de staf van kolonel Nasser, leren kennen en was met hem getrouwd. Het was een onwaarschijnlijk huwelijk geweest, dat slechts tot Royans puberteit had standgehouden.

Haar moeder had erop gestaan om voor de geboorte van Royan naar Engeland, naar haar woonplaats York, terug te keren. Ze wilde dat haar kind de Britse nationaliteit had.

Nadat haar ouders later waren gescheiden, was Royan, opnieuw op aandringen van haar moeder, naar Engeland gestuurd om daar naar school te gaan, maar al haar vakanties had ze bij haar vader in Caïro doorgebracht. De

carrière van haar vader was zeer voorspoedig verlopen en hij was uiteindelijk minister in de regering van Moebarak geworden. Door haar liefde voor hem was ze zichzelf meer als Egyptische dan als Engelse gaan beschouwen.

Haar vader had haar huwelijk met Duraïd Al Simma gearrangeerd. Het was het laatste dat hij voor zijn dood voor haar had gedaan. Ze had destijds geweten dat hij stervende was en ze had het niet over haar hart kunnen verkrijgen zich tegen hem te verzetten. Vanuit haar moderne opleiding wilde ze zich tegen de ouderwetse Koptische traditie van het gearrangeerde huwelijk verzetten, maar haar opvoeding, haar familie en haar kerk maakten haar dat onmogelijk en ze had erin berust.

Haar huwelijk met Duraïd bleek niet zo ondraaglijk te zijn als ze had gevreesd. Als ze daarvoor nooit de romantische liefde had leren kennen, had het zelfs zeer aangenaam en bevredigend kunnen zijn. Maar tijdens haar studie had ze een relatie met David gehad.

Hij had haar meegeslept in een wilde liefde en een bedwelmende extase en uiteindelijk haar hart gebroken toen hij haar in de steek liet om met een blonde Engelse roos te trouwen die de goedkeuring van zijn ouders kon wegdragen.

Ze respecteerde Duraïd en ze mocht hem graag, maar 's nachts verlangde ze er soms heftig naar dat er een lichaam zo jong en stevig als het hare, bovenop haar zou liggen.

Duraïd sprak nog steeds. Ze had niet naar hem geluisterd en schonk hem nu weer haar volle aandacht. 'Ik heb weer met de minister gesproken, maar ik denk dat hij me niet gelooft. Ik denk dat Nahoot hem ervan heeft overtuigd dat ik een beetje gek ben.' Hij glimlachte droevig. Nahoot Gud-dabi was zijn ambitieuze onderdirecteur die over goede connecties beschikte. 'In ieder geval zegt de minister dat er geen overheidsfondsen beschikbaar zijn en dat ik elders financiering moet vinden. Daarom heb ik de lijst met mogelijke sponsors nog een keer doorgenomen en ik heb vier kandidaten overgehouden. Natuurlijk is er het Getty Museum, maar ik heb het nooit prettig gevonden om met zo'n grote, onpersoonlijke instelling te werken. Ik leg liever aan één man verantwoording af. De besluitvorming verloopt dan gemakkelijker.' Dit was allemaal niet nieuw voor haar, maar ze luisterde plichtsgetrouw.

'Dan hebben we Herr von Schiller. Hij heeft het geld en is in het onderwerp geïnteresseerd, maar ik ken hem niet goed genoeg om hem compleet te vertrouwen.'

Hij zweeg en Royan had al zo vaak naar deze overpeinzingen geluisterd dat ze wist wat er komen ging.

'En de Amerikaan? Hij is een beroemde verzamelaar,' zei ze, op zijn woorden vooruitlopend.

‘Peter Walsh is een moeilijke man om mee te werken. Zijn verzamelwoede maakt hem gewetenloos. Ik ben een beetje bang voor hem.’

‘Wie blijft er dan over?’ vroeg ze.

Hij antwoordde niet, want ze wisten allebei het antwoord op haar vraag. In plaats daarvan richtte hij zijn aandacht weer op het materiaal waarmee de werktafel vol lag.

‘Het ziet er allemaal zo onschuldig uit, zo gewoon. Een oude papyrusrol. Een paar foto’s en aantekeningenboeken, geprinte papieren. Het is moeilijk te geloven dat dit zo gevaarlijk zou kunnen zijn als het in verkeerde handen valt.’ Hij zuchtte weer. ‘Je zou bijna kunnen zeggen dat dit materiaal dodelijk gevaarlijk is.’

Toen lachte hij. ‘Mijn fantasie slaat op hol. Misschien komt het doordat het al zo laat is. Zullen we weer aan het werk gaan? We kunnen ons over die andere kwestie zorgen maken als we alle raadsels van die oude boef Taita hebben opgelost en de vertaling af hebben.’

Hij pakte de bovenste foto van de stapel die voor hem lag. Hij was van een passage uit het middelste deel van de rol. ‘Het is bijzonder ongelukkig dat juist dit deel van de papyrus beschadigd is.’ Hij pakte zijn leesbril en zette die op voordat hij hardop begon te lezen.

“Er moeten vele treden worden beklommen op de trap naar het verblijf van Hapi. Na veel ontberingen en inspanningen bereikten we de tweede trede, maar we gingen niet verder, want hier kreeg de prins een goddelijke openbaring. In een droom bezocht zijn vader, de dode godenfarao, hem en zei: ‘Ik heb een lange reis gemaakt en ik ben moe. Daarom wil ik hier tot in de eeuwigheid rusten.’” Duraid zette zijn bril af en keek naar Royan. “De tweede trede”. Eindelijk eens een duidelijke beschrijving. Taita is hier nu eens niet zo cryptisch als we van hem gewend zijn.’

‘Laten we de satellietfoto’s nog eens bekijken,’ stelde Royan voor. Ze trok het glanzende vel fotopapier naar zich toe, terwijl Duraid om de tafel heen liep en achter haar ging staan.

‘Het lijkt mij het meest logisch dat hun natuurlijke belemmering in de stroomengte iets was als een paar stroomversnellingen of een waterval. Als het de tweede waterval was, zouden ze ongeveer hier geweest moeten zijn.’ Royan legde haar vinger op een plek op de satellietfoto waar de smalle rivier tussen het donkere bergmassief door kronkelde.

Toen werd ze afgeleid en tilde haar hoofd op. ‘Luister!’ Haar stem had van schrik een scherpe klank.

‘Wat is er?’ Duraid keek ook op.

‘De hond,’ antwoordde ze.

‘Dat achterlijke beest,’ beaamde hij. ‘Altijd dat afschuwelijke gekef van hem ‘s avonds. Ik wil hem weg doen.’

Op dat moment gingen de lichten uit.

Het werd pikkedonker en ze verstijfden van schrik. Het zachte gebons van de krakkemikkige dieselgenerator die in de schuur achter de palmbomen stond, was opgehouden. Het geluid was voor hen zo verbonden met de avonden in de oase dat ze het normaal niet meer hoorden, maar nu het zweeg, viel het hun op. Hun ogen wendden aan het zwakke sterrenlicht dat door de deuren van het terras naar binnen viel. Duraid liep naar de andere kant van de kamer en pakte de olielamp die op de plank naast de deur voor dit soort noodgevallen klaarstond. Hij stak hem aan en keek Royan aan met een blik van komische berusting.

‘Ik zal naar buiten moeten...’

‘Duraid,’ onderbrak ze hem. ‘De hond!’

Hij luisterde een ogenblik en nu verscheen er een bezorgde uitdrukking op zijn gezicht. De hond was stil daarbuiten in het donker.

‘Er is vast niets om ons bezorgd over te maken.’ Hij liep naar de deur en zonder aanwijsbare reden riep ze hem na: ‘Wees voorzichtig, Duraid!’ Hij haalde achteloos zijn schouders op en stapte het terras op.

Even dacht ze dat ze de schaduw van de klimop die over het latwerk hing in het avondbriesje zag bewegen, maar het was windstil in de woestijn. Toen realiseerde ze zich dat het een menselijke gedaante was die snel en geruisloos over de stapstenen sloop en Duraid van achteren naderde terwijl hij om de visvijver in het midden van het geplaveide terras heen liep.

‘Duraid!’ schreeuwde ze waarschuwend. Hij draaide zich snel om terwijl hij de lamp hoog optilde.

‘Wie bent u?’ schreeuwde hij. ‘Wat doet u hier?’

De indringer liep geruisloos op hem af. Zijn hoofd was bedekt met de witte *ghutrah*-hoofddoek. De traditionele, tot op de enkels vallende *dishdasha*-mantel wervelde om zijn benen. Duraid zag in het licht van de lamp dat de indringer de punt van zijn hoofddoek voor zijn gezicht had getrokken om niet herkend te worden.

De rug van de indringer was naar Royan toegekeerd zodat ze niet kon zien dat hij een mes in zijn hand had, maar hij maakte duidelijk een opwaartse steekbeweging in de richting van Duraid's buik. Duraid kreunde van pijn en sloeg dubbel. De aanvaller trok zijn mes terug en stak opnieuw toe, maar Duraid liet de lamp vallen en greep zijn arm vast.

De vlam van de gevallen olielamp flakkerde en doofde langzaam uit. De twee mannen worstelden in het vage licht, maar Royan zag dat een donkere vlek zich over de voorkant van het witte overhemd van haar echtgenoot verspreidde.

‘Vlucht!’ schreeuwde hij naar haar. ‘Snel! Haal hulp! Ik kan hem niet houden!’ Duraid was een goedaardig mens, een zachtmoedige man van

boeken en wetenschap. Hij was geen partij voor zijn aanvaller. Dat kon ze duidelijk zien.

‘Vlucht! Alsjeblieft! Red jezelf, mijn bloem!’ Hij klemde zich nog steeds wanhopig aan de arm van zijn aanvaller vast, maar ze hoorde aan zijn stem dat hij verzwakte.

Ze was een paar noodlottige seconden verlamd geweest van schrik en besluiteloosheid, maar nu kwam ze tot zichzelf en rende naar de deur. Aangespoord door haar angst en de noodzaak hulp voor Duraid te halen rende ze snel als een kat het terras over, terwijl Duraid de indringer vasthield om te voorkomen dat hij haar zou tegenhouden.

Ze sprong over de lage stenen muur het palmbosje in, recht in de armen van de tweede man. Ze gilte en kronkelde toen zijn vingers haar gezicht raakten. Ze had zich bijna losgerukt, maar hij haakte zijn vingers in de dunne katoenen stof van haar blouse.

Ze zag het lange mes in zijn hand dat zilverachtig in het sterrenlicht flitsde. De angst die in haar oplaaide, gaf haar nieuwe kracht. Het katoen scheurde in zijn greep en ze had zich bijna bevrijd, maar ze was niet snel genoeg om aan het mes te ontkomen. Ze voelde hoe de punt haar bovenarm openhaalde en ze schopte naar hem met alle paniek en kracht die haar gespierde jonge lichaam bezat. Ze voelde hoe haar voet met een klap die in haar knie en enkel door dreunde in zijn zachte onderlichaam neerkwam. Haar aanvaller slaakte een kreet en viel op zijn knieën.

Ze kwam in beweging en rende door het palmbosje, zonder te weten waarheen. Ze wilde gewoon zo ver mogelijk bij haar aanvaller vandaan komen. Langzaam kreeg ze haar paniek onder controle. Ze keek om en zag dat niemand haar volgde. Toen ze bij de rand van het meer kwam, minderde ze snelheid om haar krachten te sparen en werd ze zich bewust van het warme straaltje bloed dat langs haar arm naar beneden liep en van haar vingertoppen druppelde.

Ze stond stil en leunde met haar hoofd tegen de ruwe stam van een van de palmbomen, terwijl ze een reep stof van haar kapotte blouse scheurde en die haastig om haar arm bond. Ze beefde zo hevig van de schok en de inspanning dat zelfs de bewegingen van de hand van haar niet-gewonde arm ongecoördineerd en onhandig waren. Ze knoopte het geïmproviseerde verband met haar tanden en haar linkerhand vast en het bloeden werd minder.

Ze wist niet precies welke kant ze uit moest rennen, tot ze het flauwe lamplicht van Alia’s huisje aan de overkant van het dichtstbijzijnde irrigatiekanaal zag. Ze zette zich af van de palmboom en liep ernaartoe. Ze had nog geen honderd passen gelopen toen ze vanuit het bosje achter haar een stem in het Arabisch hoorde roepen: ‘Yusuf, is ze jouw kant uit gekomen?’

Meteen daarna zag ze in het duister voor haar de lichtstraal van een zaklamp, een andere stem riep terug: ‘Nee, ik heb haar niet gezien.’

Als Royan nog een paar seconden verder was gerend, zou ze de man recht in de armen zijn gelopen. Ze ging op haar hurken zitten en keek wanhopig in het rond. Achter haar zag ze over hetzelfde pad dat zij had gevolgd, het licht van een andere zaklamp naderen. Dat moest de man zijn die ze had geschopt, maar ze zag aan de beweging van de lichtstraal dat hij zich had hersteld: hij kwam snel en moeiteloos dichterbij.

Ze liep terug langs de rand van het meer, want ze was aan twee kanten ingesloten en de weg was die kant uit. Misschien zou ze een auto tegenkomen die nog laat op weg was. Ze verloor haar evenwicht op de ruwe grond en viel, waardoor ze haar knieën bezeerde en schaafde, maar ze sprong overeind en liep snel verder. Toen ze weer struikelde, raakte haar uitgestrekte hand een ronde, gladde steen ter grootte van een sinaasappel. Ze pakte hem op en droeg hem mee toen ze verder liep. Het stelde haar vaag gerust dat ze nu een wapen had.

Haar gewonde arm begon pijn te doen, maar ze werd voortgedreven door bezorgdheid om Duraid. Ze wist dat hij ernstig gewond was, want ze had gezien waar hij door het mes getroffen was en met hoeveel kracht de aanvaller had gestoken. Ze moest hulp zoeken. Achter haar holden de mannen met de zaklampen snel door het bosje, ze wist dat ze haar voorsprong niet lang zou kunnen behouden. Ze haalden haar in en ze kon hen naar elkaar horen roepen.

Eindelijk bereikte ze de weg en met een snik van opluchting klom ze uit de afvoergreppel het lichtgekleurde grind op. Haar knieën knikten zodat haar benen haar gewicht nauwelijks konden dragen, maar ze liep in de richting van het dorp.

Nauwelijks had ze de eerste bocht in de weg bereikt of ze zag een paar koplampen die flikkerend tussen de palmbomen langzaam haar richting uit kwamen. Ze begon er midden op de weg naartoe te rennen.

‘Help me!’ schreeuwde ze in het Arabisch. ‘Help me alstublieft!’

De auto kwam de bocht om en voordat ze door de koplampen werd verblind, zag ze dat het een kleine, donkergekleurde Fiat was. Verlicht door de koplampen alsof ze op een toneel stond, bleef ze met haar armen zwaaien en midden op de weg staan om de chauffeur te laten stoppen.

De Fiat stopte en ze rende om de auto heen naar het portier aan de chauffeurskant en trok aan de deurknop. ‘Alstublieft, u moet me helpen...’ Het portier werd van binnenuit geopend en vervolgens met zo’n kracht opengezwaid dat ze uit balans raakte en achteruitwankelde. De chauffeur sprong de weg op en greep de pols van haar gewonde arm vast. Hij sleepte haar naar de Fiat en trok het achterste portier open.

‘Yusuf! Bacheet!’ schreeuwde hij het donkere bosje in. ‘Ik heb haar!’ De mannen riepen iets terug en ze zag de lichtstralen van de zaklampen in hun richting draaien. De chauffeur drukte haar hoofd naar beneden en probeer-

de haar op de achterbank te duwen. Ze realiseerde zich dat ze nog steeds de steen in haar goede hand had. Ze draaide zich iets om, zette zich schrap en sloeg toen met de hand waarin ze de steen geklemd had tegen de zijkant van zijn hoofd. Ze raakte hem vol op zijn slaap. Hij zakte zonder een klap te geven in elkaar en bleef bewegingloos liggen.

Royan liet de steen vallen en rende de weg af. Ze merkte echter dat ze precies in de lichtbaan van de koplampen liep zodat ze duidelijk te zien was. De twee mannen in het bosje schreeuwden weer en kwamen, bijna schouder aan schouder, achter haar aan de grindweg op.

Ze keek om en zag dat ze haar snel inhaalden. Ze beseftte dat ze alleen een kans op ontsnapping had als ze van de weg af het duister in ging. Ze bewoog opzij en rende de oever af. Bijna onmiddellijk stond ze tot aan haar middel in het water van het meer.

In haar verwarring en door de duisternis was ze gedesoriënteerd geraakt en had ze niet gemerkt dat ze het punt had bereikt waar de weg vlak langs de dijk aan de rand van het meer liep. Ze wist dat ze geen tijd had om terug naar boven, naar de weg, te klimmen en ze wist ook dat er hier dichte bosjes papyrus en riet waren die haar beschutting zouden kunnen bieden.

Toen de bodem onder haar voeten steil begon af te lopen, werd ze gedwongen te zwemmen. Ze zette een onhandige schoolslag in, gehinderd door haar rok en haar gewonde arm. Haar langzame, voorzichtige bewegingen veroorzaakten echter nauwelijks beweging in het wateroppervlak en voordat de mannen op de weg de plaats hadden bereikt waar ze van de oever was afgedaald, had ze een dicht rietbed bereikt.

Ze baande zich voorzichtig een weg tot ze midden in het riet was gekomen en liet zich onder water zakken. Voordat haar neusgaten onder water waren, raakten haar tenen de zachte, modderige bodem van het meer al. Ze bleef doodstil staan met alleen het bovenste deel van haar hoofd boven het water uit en met haar gezicht van de oever af. Ze wist dat het licht van de zoekende zaklampen niet op haar donkere haar zou weerkaatsen.

Ze kon het geschreeuw van de mannen op de weg goed horen, ondanks het feit dat het water haar oren bedekte. Ze hadden hun zaklampen op het water gericht en schenen in het riet om haar te zoeken. Op een gegeven moment scheen een van de lichtstralen recht op haar hoofd; ze haalde diep adem om te kunnen onderduiken, maar de straal danste verder en ze beseftte dat ze haar niet hadden ontdekt.

Het feit dat ze haar zelfs in de directe lichtstraal niet hadden gezien, gaf haar de moed om haar hoofd een stukje schuin op te tillen zodat één oor helemaal boven het water uit kwam en ze hun stemmen kon horen.

Ze spraken Arabisch en ze herkende de stem van de man die Bacheet heette. Hij leek hun leider te zijn, want hij gaf de bevelen.

‘Ga het water in, Yusuf, en haal die hoer eruit.’

Ze hoorde hoe Yusuf half struikelend van de oever af gleed en in het water plonsde.

‘Verder weg,’ beval Bacheet. ‘Daar in dat riet waar ik nu met mijn zaklamp op schijn.’

‘Het is daar te diep. Je weet heel goed dat ik niet kan zwemmen. Ik ga kopje onder.’

‘Daar! Recht voor je. Tussen het riet. Ik kan haar hoofd zien,’ moedigde Bacheet hem aan. Royan vreesde dat ze haar hadden ontdekt en ze liet zich zo ver mogelijk onder water zakken.

Yusuf plonsde moeizaam rond in de richting van de plek waar zij tussen het riet weggedoken was toen er plotseling een donderend gedruis klonk waarvan zelfs Yusuf schrok. ‘*Djinns!* God sta me bij!’ schreeuwde hij toen de zwerm voor de nacht neergestreken eenden razendsnel opsteeg en luid klapwiekend in de donkere lucht verdween.

Yusuf ploeterde terug naar de wal en geen van Bacheets dreigementen kon hem ertoe bewegen verder te zoeken.

‘De vrouw is niet zo belangrijk als de rol,’ protesteerde hij toen hij naar de weg terugklom. ‘Zonder de rol krijgen we geen geld. We weten altijd waar we haar later kunnen vinden.’

Royan draaide haar hoofd een klein stukje om en zag de lichten van de zaklampen bewegen over de weg naar de Fiat, waarvan de koplampen nog steeds brandden. De portieren werden dichtgeslagen, de motor werd gestart en daarna hoorde ze de auto naar de villa rijden.

Ze was zo bang en overstuur dat ze haar schuilplaats niet durfde te verlaten. Ze vreesde dat een van de mannen op de weg was achtergebleven om haar op te wachten als ze zich zou laten zien. Ze bleef op haar tenen staan terwijl het water tegen haar lippen klotste. Ze beefde meer van angst dan van de kou en ze nam zich voor pas bij zonsopgang, als het veilig zou zijn, van haar plaats te komen.

Pas veel later, toen ze zag hoe de gloed van het vuur de hemel verlichtte en de vlammen tussen de stammen van de palmbomen door flakkerden, vergat ze haar eigen veiligheid en sleepte ze zich terug naar de oever.

Rillend, bevend, naar lucht happend en verzwakt door het bloedverlies, de schok en de doorstane angst knielde ze in de modder aan de rand van het water en tuurde door een sluijer van natte haren en het water uit het meer dat in haar ogen stroomde naar de vlammen.

‘De villa!’ fluisterde ze. ‘Duraid! O God, alstublieft, nee! Nee!’

Ze kwam overeind en liep wankelend naar haar brandende huis.

***

Voordat ze de bocht in de oprijlaan van de villa bereikten, zette Bacheet de koplampen en de motor van de Fiat uit en liet de auto naar beneden rollen tot hij voor het terras stopte.

Ze stapten alle drie uit en beklommen de stenen trap naar het betegelde terras. Duraïd lag nog naast de visvijver, op de plek waar Bacheet hem had achtergelaten. Ze liepen langs hem zonder hem een blik waardig te gunnen en gingen de donkere studeerkamer binnen.

Bacheet legde de goedkope nylon draagtas die hij bij zich had op de tafel.

‘We hebben al te veel tijd verknoeid. We moeten nu snel werken.’

‘Het is Yusuf’s schuld,’ protesteerde de chauffeur. ‘Hij heeft de vrouw laten ontsnappen.’

‘Jij had haar op de weg kunnen pakken,’ snauwde Yusuf, ‘en het lukte jou ook niet.’

‘Zo is het genoeg!’ zei Bacheet tegen hen. ‘Als jullie betaald willen worden, kunnen jullie maar beter geen fouten meer maken.’

Bacheet liet het licht van de zaklamp over de tafel schijnen tot hij de rol zag liggen. ‘Dat is ‘m.’ Hij wist het zeker omdat ze hem een foto hadden laten zien, zodat hij zich niet zou kunnen vergissen. ‘Ze willen alles hebben. De kaarten, de foto’s en ook de boeken en de papieren. Alles op de tafel dat ze bij hun werk gebruikten. Laat niets liggen.’

Ze stopten snel alles in de tas en Bacheet ritste hem dicht.

‘Nu de doktari. Breng hem hier.’

De twee anderen liepen het terras op en bogen zich over het lichaam. Ze paktten allebei een enkel beet en sleepten Duraïd over het terras en de studeerkamer binnen. Duraid’s achterhoofd stuiterde slap op de stenen drempel en zijn bloed trok over de tegels een lang nat spoor dat glinsterde in het licht van de zaklantaarns.

‘Haal de lamp!’ beval Bacheet. Yusuf liep terug naar het terras en raapte de olielamp op die nog steeds op de plaats lag waar Duraïd hem had laten vallen. De vlam was uitgedoofd. Bacheet hield de lamp bij zijn oor en schudde ermee.

‘Vol,’ zei hij tevreden en hij schroefde de vuldop eraf. ‘Goed,’ zei hij tegen de anderen, ‘breng de tas naar de auto.’

Ze haastten zich naar buiten en Bacheet sprenkelde paraffineolie uit de lamp over Duraid’s overhemd en broek. Daarna liep hij naar de boekenplanken en sprenkelde de rest van de brandstof uit over de boeken en manuscripten waarmee ze vol stonden.

Hij liet de lege lamp vallen en haalde een doosje lucifers onder de rok van zijn dishdasha vandaan. Hij stak een lucifer aan en hield hem bij het straaltje paraffineolie dat van de boekenkast droop. Het vatte onmiddellijk vlam. De vlammen verspreidden zich en krulden zich om de randen van de

manuscripten, die direct zwart werden. Hij draaide zich om en liep terug naar de plek waar Duraid lag. Hij stak nog een lucifer aan en liet die op Duraid met bloed en paraffineolie doordrenkte overhemd vallen.

Een mantel van blauwe vlammen danste over Duraid's borst. De vlammen veranderden van kleur toen ze zich in de katoenen stof en het vlees eronder brandden. Ze werden oranje en zwarte rook kringelde uit hun flakkerende toppen omhoog.

Bacheet rende naar de deur en liep haastig het terras over en de trap af. Zodra hij op de achterbank van de Fiat was geschoven, startte de chauffeur de motor en reed de oprijlaan af.

***

Duraid kwam bij door de pijn. Hij had zo op het randje van de dood gezweefd dat slechts een intense pijn in staat was hem tot bewustzijn te brengen.

Hij kreunde. Het eerste waarvan hij zich bewust werd toen hij bij kennis kwam, was de geur van zijn eigen brandende vlees. Vervolgens sloeg de pijn in volle hevigheid toe. Een heftige siddering deed zijn hele lichaam schokken. Hij opende zijn ogen en keek op zichzelf neer.

Zijn kleding was zwartgeblakerd en smeulde en hij had zijn hele leven nog nooit zo'n felle pijn gevoeld. Hij realiseerde zich vaag dat de hele kamer om hem heen in brand stond. Rook en hitte golfd en over hem heen zodat hij de deur nauwelijks kon zien.

De pijn was zo verschrikkelijk dat hij wilde dat er een eind aan kwam. Hij wilde sterven zodat hij deze marteling niet langer zou hoeven te verdragen. Toen dacht hij aan Royan. Hij probeerde tussen zijn verschroeide en zwartgeblakerde lippen door haar naam te zeggen, maar er kwam geen geluid uit. Alleen al de gedachte aan haar gaf hem de kracht om te bewegen. Hij draaide zich op zijn buik en de hitte sloeg op zijn rug, die tot dan toe beschermd was geweest. Hij kreunde luid en rolde zich nog een keer om zodat hij weer een stukje dichterbij de deur was.

Iedere beweging vergde het uiterste van zijn krachten en zorgde voor nieuwe golven van pijn, maar toen hij zich weer op zijn rug rolde, besefte hij dat er een stroom frisse lucht door de deuropening naar binnen werd gezogen om de vlammen te voeden. Hij vulde zijn longen met de zoete woestijnlucht en kreeg daardoor net genoeg nieuwe energie en kracht om zich over de stoep op de koele stenen van het terras te rollen.

Zijn kleren en zijn lichaam stonden nog steeds in brand. Hij sloeg zwakjes op zijn borst om de vlammen te doven, maar zijn handen waren zwartgeblakerde, brandende klauwen.